

Miközben szappanoztuk a kezünket, odajött hozzánk Kerekdi elvtárs, és kérdezte, hogy milyen az új kollega. Róka elégedetten rám nézett, aztán odahajolt Kerekdi elvtársához, és valamit a fülébe súgott, de közben a tükörből engem fürkészett. „No és maga, fiam, hogy vélekedik Róka elvtársról?” „Róka elvtársnál nincs nagyobb művész a földön” — jelentettem ki tisztán, világosan, ünnepélyesen. Nevettek. „Hogyhogy?” — kérdezte Kerekdi elvtárs. „Kiskoromban, kérem, mindig utáltam a krumpli-levest, ám Róka elvtárs ma megszerettette velem.” „Úgy érted, megettetted?” — kacagta. „Úgy, Kerekdi elvtárs” — mondtam, s mind a hárman jóízűen nevettünk.

Idős asszony, virággal

DOBAI PÉTER

*Mária édesanyjáról készült fényképfelvétel,
Máriaremetén A. D. 2006 őszén*

*Elvirágzott, önmagától messzi női arc hajol nyíló, friss csokor
fölé. Elbúcsúzó arcában, mintha külön búcsúzna el egy mosoly,
el, végleg el a kezében tartott pár szál hervadatlan virágtól...
hiszen régen, nagyon régen, első életében ő is szál virág volt.
Deli táncoktól, első szerelmektől, kioltott tavaszugaraktól,
íme, most egyszerre, igen, intés nélkül is, eltávolodni, távozni kell.
S lett élete ugyan mivé? Lett szülőanya, ősz, nagyon ősz, elsodort sors,
felejtő és feledett élet, nem sejthetem én rejtélyét annak,
hogy pár szál virág a múláshoz mégis mi-mindent adhat,
talán többet, sokkal többet, mint az egész világot őriző emlékezet!*

Máriaremete kegytemplomának kertjében álló Szűzanya szobránál

*Feleségem, Máté Mária Édesanyjának ajánlom, aki
1915-ben született, egy leélt, eltűnt világban, Szamosszegen,
s aki most a Lékai Szeretetotthonban lakik, immár
álom-élettel, elsüllyedő emlékezéssel, ám az is jövődőt rejt,
habár ismeretlent, minden emberi tervek hosszú, szótlán szünetét.
Anno Domini 2008. február. 17. vasárnap délelőttjén – – –*

A négyalakos szoborcsoport vésett felirata:

„Örök dicsőséged Szent István királyunk,
Hogy Máriának ajánlottad országunk,
Ezért jó Szűzanyánk kegyességgel telve,
A Szervitákat hazánkba vezérelte!”

*Szál levél se az ágakon: tört, téli fák,
feledték ifjúságuk sok tavaszvirágát, tengernyarát!
Istengyermekeit karján tartó Mária
vezérlő, sudár fényalakja — magas fellegekinyílás! —
sugaras-szép, messzeségekből közelítő arca
alatt eltörpül a térdeplő, kardos, koronás,
jogaras, országmás királyalak...
Árnyékként rogy le a Szent Nőiség lábaihoz
a tiarás, faragott pásztorbotos, ájulásig alázatos,
együgyű főpap... Csak Mária ragyog,
csak Ő, a gyermekével ugyanegy Szűzanya,
szobrának látszik élő mosolya, bátor mozdulata,
egyszerre földi és égi lépése közénk, akik hiába
hullunk le előtte töredelmes könnyörgésbe esve,
a Fiú dönt majd, ő léssen életünk Ítélete
a harsonás hajnalon, vajon kinek lesz s lesz-e:
arca, neve, társa, örömujjongása túl halálon,
túl minden megélt olcsó világokon,
szavak nélkül maradt hazugságokon,
ama félt Feltámadáson!*